

Arrest

nr. 99 925 van 27 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 december 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 30 juli 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 21 augustus 2012 werd aan de Italiaanse autoriteiten gevraagd verzoekster over te nemen op grond van artikel 16.1.c. van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. Aangezien niet binnen de gestelde termijnen geantwoord werd op het in punt 1.2. vermelde verzoek, werd Italië op grond van een 'tacit agreement' verantwoordelijk geacht voor verzoeksters overname, gelet op artikel 20, 1 c) van de Dublin II-verordening.

1.4 Op 21 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan ITALIE toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20.1.b/c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 30/07/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Zij deed dit samen met haar dochter [U.O.P.] [...]. Betrokkene verklaarde op 16/07/2012 in België te zijn aangekomen en via Griekenland, Frankrijk, Italië en Nederland naar België te zijn gekomen. Betrokkene verklaarde dat Nederland haar overzette naar Italië op 13/02/2012 maar zij op 20/02/2012 terug naar Nederland reisde. Betrokkene verklaart het grondgebied van de Lidstaten niet verlaten te hebben. Op 21/08/2012 werd een overnameverzoek op basis van art.16.1.c van de Dublin Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Op 10/09/2012 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Italië ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden. Als gevolg hiervan en op basis van art. 20.1.b van de Dublin Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot terugname van de bovengenoemde persoon (art. 20.1.c). Wij hebben dit aan Italië laten weten via een tacit agreement op 07/11/2012.

Betrokkene haalt als element waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden aan dat zij naar België kwam omdat België haar werd aangeraden door de zus van de vader van haar dochter (DVZ, vraag 19). Bij de vraag naar andere nuttige informatie verklaarde betrokkene dat de persoon die haar aanraade om naar België te komen, met name de zus van de vader haar dochter, die de naam [I.G.] zou voeren, haar dochter naar Afrika wou brengen en betrokkene in de prostitutie wilde laten werken. Het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen op aanraden van de zus van de vader van haar dochter die betrokkenes dochter naar Afrika zou willen sturen en betrokkene zelf in de prostitutie wil laten werken, zou echter neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen, en al zeker niet gezien de verklaringen die betrokkene aflegt bij de vraag waarom ze specifiek in België asiel wil aanvragen en betrokkenes verklaringen bij de vraag naar andere nuttige informatie.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Betrokkene brengt zelf geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land zouden rechtvaardigen, haalde betrokkene aan niet naar Italië te willen omdat ze er geen opvang of hulp kreeg. We merken op dat de Nederlandse autoriteiten betrokkene reeds terugstuurden naar Italië en dat de Italiaanse autoriteiten tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat indien gewenst opvang kan worden voorzien. Daarnaast verwijzen we naar het recente arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 februari 2012 die de bestaande jurisprudentie over de terugkeer van asielzoekers naar Italië onder de Dublin II-verordening bevestigt: <http://www.rvvce.be/rvv/index.php/fr/nieuws/nieuws-rvv/146-terugzendingen-naar-italie>. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar zijn thuisland of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten haar zouden repatriëren naar haar thuisland of het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft, vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Betreffende de opvang van asielzoekers merken we ook op dat Italië de Europese regelgeving inzake opvang en medische zorgen van asielzoekers in nationale wetgeving omzette. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG wordt aan Italiaanse asielzoekers de nodige opvang verstrekt. De Belgische instanties gaan er van uit dat Italië de regelgeving respecteert. Verder kan de betrokkene in het geval de Italiaanse instanties in gebreke zouden blijven, de naleving via gerechtelijke weg afdwingen. Met betrekking tot de tussenkomst van Meester Peter JP LIPS van 30/08/2012, waarin hij aanhaalt dat betrokkene met haar kind tot de kwetsbare groepen behoort en geen opvang heeft in Italië, dient te worden aangehaald dat uit een analyse van recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg), opgemaakt kan worden dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten. Bovendien hebben zij in beginsel de mogelijkheid om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vast staat dat men als alleenstaande vrouw met minderjarig kind, dewelke zo blijkt uit de vermelde rapporten door de Italiaanse autoriteiten beschouwd worden als kwetsbare groep, geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat Meester Lips in zijn tussenkomst stelt dat zijn cliënte, mevrouw [U.], in Italië een bevel gekregen heeft om het grondgebied te verlaten en na enige tijd op straat gezet werd door de Italiaanse autoriteiten. Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat het document van de 'prefetto della Provincia di Varese, dd. 16.02.2012 is opgemaakt op naam van [A.A.], geboren in Nigeria op 12.03.1978. Betrokkene gaf in België echter de gegevens [U.E.], geboren in Edo State, Nigeria op 12.03.1979 op. Betrokkene verklaarde weliswaar dat ze in Nederland de gegevens van [A.A.], geboren op 12.03.1978 gebruikte (DVZ, vraag 3) maar dit wijzigt niets aan de vaststelling dat de in Nederland, Italië en België opgegeven naam en geboortedata niet overeenkomen en wijzigt evenmin iets aan de vaststelling dat betrokkene niet in het bezit is van enig authentiek identiteitsdocument om haar ware identiteit aan te tonen. Bovendien blijkt uit het documenten van de "prefetto della Provincia di Varese" dat [A.A.] in Italië ook bekend staat met de geboortedata 03.03.1978, 03.05.1978 en als [A.A.] met geboortedatum 03.03.1978 terwijl betrokkene verklaarde enkel in Nederland een alias te hebben gebruikt. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om haar ware identiteit te achterhalen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om haar ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van haar

verklaringen op cruciale wijze en maakt ze op geen enkele wijze aannemelijk dat zij effectief de persoon is die in het document van de "prefetto della Provincia di Varese genoemd wordt.

Met betrekking tot de gezondheidstoestand van betrokkene verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 30/07/2012 dat zij gezond is. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene in staat was zich te verplaatsen van Italië tot België.

Er zijn verdere geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene of haar kind niet zouden kunnen reizen of dat betrokkene of haar dochter zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betrokkene verklaart naast haar kind geen familie te hebben in België of Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is bijgevolg niet aan de orde.

asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 20.1.b/c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich met haar minderjarige kind aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten".

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 EVRM "zoals gewijzigd juncto artikel 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en artikel 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009".

Verzoekster betoogt als volgt:

"Verwerende partij overweegt dat de asielaanvraag aan Italië toekomt omdat deze door "tacit agreement" de vraag tot overname op 7 november 2012 zou aanvaard hebben.

Italië heeft niet op de vraag geantwoord omdat zij nadat verzoekende partij uit Nederland die meende dat Italië de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij was naar Italië was teruggebracht zij door Italië quasi onmiddellijk op 16 februari 2012 het bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van vijf jaar heeft afgeleverd (zie stuk nr. 2).

Dit bevel met inreisverbod van vijf jaar is het onbetwistbaar bewijs dat Italië de asielaanvraag van verzoekende partij niet wil onderzoeken noch opvang verlenen,

Italië heeft bovendien niet op de vraag tot overname van verwerende partij van 26 januari 2012 op grond van 16.1, c van de Dublin Verordening geantwoord omdat het land door de toestroom van vluchtelingen uit Noord-Afrika naar aanleiding van de Arabische Lente niet meer aan haar internationale en Europeesrechtelijke verplichtingen onder andere in zake asielbehandelingen kan voldoen.

Italië heeft bij deze humanitaire crisis de hulp van de Europese Unie ingeroepen. Het UNHCR heeft de Lidstaten waartoe België behoort, gevraagd om hun verantwoordelijkheden op te nemen en solidair te zijn met Italië.

Verschillende NGO's hebben onbetwistbaar aangegeven dat de humanitaire crisis in Italië het land niet langer in staat stelt om de asielaanvragen te kunnen behandelen in overeenstemming met de Europeesrechtelijke opgelegde minimumvereisten.

Het Duitse ProAsyl wijst er op dat de Dublin II kandidaat-vluchtelingen die naar Italië worden teruggestuurd onvoldoende opvang krijgen omdat deze quasi- onbestaande is <http://www.proasyl.de/fileadmin/fm-dam/qPUBLIKATIONEN/2011/Italyreport> en web [ENDVERSION.pdf](http://www.unhcr.org/refworld/countY,,,ITA,,4e2699b920.html)). Zie ook de vaststellingen van het Zwitserse OSAR

(<http://www.unhcr.org/refworld/countY,,,ITA,,4e2699b920.html>) en het Noorse NO AS (<http://www.noas.org/file.php?id=379>, "The Italian approach to asylum; system and core problems"). Verzoekende partij wordt daarom bij verplichte terugkeer naar Italië aldaar onderworpen aan

onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 of artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of artikel 4 van het voormelde Handvest van 7 december 2000.

Rekening houdende met het voorgaande en het feit dat verzoekende partij als alleenstaande moeder met haar minderjarige dochtertje door de E.U.-regelgeving als kwetsbare personen worden beschouwd (art. 17 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 inzake de minimumnormen voor de receptie van asielzoekers; overweging nr. 14 van de preambule van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus) die extra bescherming nodig hebben inzake materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

In casu blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verwerende partij concreet heeft nagegaan wat de specifieke situatie voor verzoekende partij als alleenstaande moeder met minderjarig kind ongeachte haar werkelijke naam in Italië is met betrekking tot deze opvang en gezondheidszorg terwijl een specifiek onderzoek naar de concrete omstandigheden van opvang en behandeling van deze categorie van vreemdelingen zich opdringt (R.v.V. nr. 83.836 van 28 juni 2012).

In die context heeft het EH RM bij herhaling bevestigd dat het terugsturen van Dublin II kandidaat-vluchtelingen naar Italië die haar internationaalrechtelijke verplichtingen niet meer kan nakomen, neerkomt op de schending van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd (AC Darmstadt, order of 09 November 2010 - 4 L 1455/10.DA.A(1)). Het speelt geen rol of verzoekende partij eerder asiel in Italië indiende (AC Frankfurt a. M., order of 17 January 2011 - 9 L 117/11.F.A). De minimum opvang in Italië overeenkomstig de Europeesrechtelijke richtlijnen wordt niet gewaarborgd voor verzoekende partij (AC Freiburg, order of 24 January 2011 - A 1 K 117/11).

Het feit dat Italië een Lidstaat van de Europese Unie is ontslaat verwerende partij niet om voormeld onderzoek te verrichten noch om te onderzoeken of verzoekende partij hierdoor niet onrechtstreeks of rechtstreeks bloot komt te staan aan refoulement ("The indirect removal in this case to an intermediate country, which is also a Contracting State, does not affect the responsibility of the United Kingdom to ensure that the applicant is not, as a result of its decision to expel, exposed to treatment contrary to Article 3 of the Convention" en "Nor can the United Kingdom rely automatically (...) on the arrangements made in the Dublin Convention concerning the attribution of responsibility between European countries for deciding asylum claims.", EHRM, T.I. vs. United Kingdom, admisibility decision 7 maart 2000, Appl. No. 43844/98, p. 15;

UNHCR, Regional Bureau for Europe, Departement of International Protection, UNHCR Manuel on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, april 2003 hernieuwde druk augustus 2006, Part 2.1. p. 2).

In casu heeft verwerende partij kennis genomen van de beslissing van de Italiaanse autoriteiten tot uitzetting van verzoekende partij met inreisverbod van vijftien van 16 februari 2012 waardoor zij ook weet of dient te weten dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet zal behandeld worden.

De argumentatie van verwerende partij over de juiste naam van verzoekende partij en haar kind zijn hierbij irrelevant. Verwerende partij heeft op basis van de verklaringen van verzoekende partij aanvaard dat zij via Italië in Europa is binnengekomen en moet daarom aanvaarden dat de Italiaanse documenten die zij voorlegt op haar persoon betrekking hebben. Verwerende partij heeft blijkens de bestreden beslissing ontegensprekelijk kennis van de verschillende schuilnamen voor dezelfde persoon van verzoekende partij. Ongeacht haar juiste naam blijft zij als alleenstaande moeder met minderjarig dochtertje een "kwetsbare persoon" in de zin van de Europese regelgeving (zie hoger).

Ook deze impliciete blootstelling aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen door de repatriëring van verzoekende partij die vanuit Italië dreigt bij gebrek aan middelen om de asielaanvraag behoorlijk te behandelen en door het opgelegde inreisverbod maakt een schending van voormelde artikelen uit. In Nigeria zal zij herkend en mishandeld worden door de handlangers van de vrouw die haar met het oog op prostitutie naar Europa bracht (zie stuk nr. 3).

Uw Raad heeft eerder beslist dat verwerende partij niet onkundig kan zijn over deze omstandigheden zoals blijkt uit de bestaande en hoger geciteerde verslagen van NGO's en kenbare beslissingen van het EHRM zoals hoger geciteerd (R.v.V. 72.824 van 6 januari 2012).

De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom niet deugdelijk. Schending van de materiële motiveringsplicht

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in

de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Verzoekster betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van vijf jaar dat door de Italiaanse autoriteiten aan haar uitgereikt werd, *“het onbetwistbare bewijs (is) dat Italië de asielaanvraag van verzoekende partij niet wil onderzoeken noch opvang verlenen”*.

2.4. De bestreden beslissing stelt onder meer het volgende: *“Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat het document van de ‘prefetto della Provincia di Varese, dd. 16.02.2012 is opgemaakt op naam van [A.A.], geboren in Nigeria op 12.03.1978. Betrokkene gaf in België echter de gegevens [U.E.], geboren in Edo State, Nigeria op 12.03.1979 op. Betrokkene verklaarde weliswaar dat ze in Nederland de gegevens van [A.A.], geboren op 12.03.1978 gebruikte (DVZ, vraag 3) maar dit wijzigt niets aan de vaststelling dat de in Nederland, Italië en België opgegeven naam en geboortedata niet overeenkomen en wijzigt evenmin iets aan de vaststelling dat betrokkene niet in het bezit is van enig authentiek identiteitsdocument om haar ware identiteit aan te tonen. Bovendien blijkt uit het documenten van de “prefetto della Provincia di Varese” dat [A.A.] in Italië ook bekend staat met de geboortedata 03.03.1978, 03.05.1978 en als [A.A.] met geboortedatum 03.03.1978 terwijl betrokkene verklaarde enkel in Nederland een alias te hebben gebruikt. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om haar ware identiteit te achterhalen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om haar ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van haar verklaringen op cruciale wijze en maakt ze op geen enkele wijze aannemelijk dat zij effectief de persoon is die in het document van de “prefetto della Provincia di Varese genoemd wordt”*.

2.5. Uit het gestelde in punt 2.4. dat steun vindt in het administratief dossier waarin zich het Dublin-interview van 14 augustus 2012 bevindt, blijkt derhalve dat verzoekster heeft verklaard in Nederland de alias A.A. te hebben gehanteerd, doch niet in Italië. Verzoekster kan wel beweren dat het door de Italiaanse autoriteiten uitgereikte bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod op naam van A.A. op haar betrekking heeft, maar verzoekster die de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij geen enkel authentiek identiteitsbewijs heeft, niet betwist, toont op geen enkele wijze aan dat zij daadwerkelijk degene is die vermeld wordt op het betrokken bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod op naam van A.A. Het kan dan wel vaststaan dat verzoekster in Italië is geweest, maar dit op zich toont niet aan dat het Italiaans document dat verzoekster bij zich heeft op haar betrekking heeft. Geen enkel objectief gegeven, zoals informatie van de Italiaanse autoriteiten, wijst hierop. Het Italiaans document bevat ook geen handtekening die vergelijkbaar is met de handtekening die figureert op het Dublin-interview van 14 augustus 2012. Uit het gegeven dat de Italiaanse autoriteiten niet geantwoord hebben op de in punt 1.2. bedoelde vraag kan verzoekster niet dienstig afleiden dat dit te maken heeft met het door hen uitgereikte bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dit is immers niet meer dan een zuivere speculatie die nergens feitelijke grondslag vindt. De Raad acht de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij *“op geen enkele wijze aannemelijk (maakt) dat zij effectief de persoon is die in het document van de “prefetto della Provincia di Varese genoemd wordt”* dan ook deugdelijk en pertinent. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar in punt 2.3. vermeld betoog.

2.6. Verzoekster leidt uit het gegeven dat de Italiaanse autoriteiten niet geantwoord hebben op het verzoek tot overname af dat *“het land door de toestroom van vluchtelingen uit Noord-Afrika naar aanleiding van de Arabische Lente niet meer aan haar internationale en Europeesrechtelijke verplichtingen onder andere in zake asielbehandelingen kan voldoen”*, doch dit is niet meer dan een blote stelling die nergens feitelijke grondslag vindt. Verzoekster brengt daarenboven ook niets in

concreto in tegen volgende vaststelling in de bestreden beslissing: *“Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken”* (eigen onderlijning).

2.7. De bestreden beslissing stelt *“Met betrekking tot de tussenkomst van Meester Peter JP LIPS van 30/08/2012, waarin hij aanhaalt dat betrokkene met haar kind tot de kwetsbare groepen behoort en geen opvang heeft in Italië, dient te worden aangehaald dat uit een analyse van recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), “The Italian approach to asylum: System and core problems”, April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, “Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees”, Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), “Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg), opgemaakt kan worden dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten. Bovendien hebben zij in beginsel de mogelijkheid om een eerder aangevangen asielpcedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vast staat dat men als alleenstaande vrouw met minderjarig kind, dewelke zo blijkt uit de vermelde rapporten door de Italiaanse autoriteiten beschouwd worden als kwetsbare groep, geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen.”*

2.8. Uit de bovenvermelde passage blijkt dat verwerende partij uit diverse rapporten citeert en hieruit welbepaalde conclusies trekt voor wat betreft het lot van “Dublin returnees” in Italië. De bestreden beslissing stelt expliciet dat alleenstaande vrouwen met een minderjarig kind door de Italiaanse autoriteiten beschouwd worden als kwetsbare groep en dat niet op voorhand vaststaat dat deze geen aanspraak kunnen maken op opvang of dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Verzoeksters opwerping in haar verzoekschrift dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij concreet heeft nagegaan wat de specifieke situatie voor verzoekende partij als alleenstaande moeder met minderjarig kind in Italië is, mist dan ook feitelijke grondslag. Verzoekster betwist in haar verzoekschrift ook de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat een alleenstaande vrouw met een minderjarig kind door de Italiaanse autoriteiten beschouwd worden als behorend tot een kwetsbare groep. Door in haar verzoekschrift te verwijzen naar een website waarop rapporten kunnen worden teruggevonden, waarbij niet aangetoond wordt dat ze specifiek handelen over “Dublin returnees” en meer in het bijzonder, over alleenstaande vrouwen met minderjarige kinderen en door hieraan op een algemene wijze te koppelen, *“Verzoekende partij wordt daarom bij verplichte terugkeer naar Italië aldaar onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 of artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of artikel 4 van het voormelde Handvest van 7 december 2000”* toont verzoekster geen schending aan van de in het middel aangehaalde bepalingen.

2.9. De bestreden beslissing stelt, *“Betrokkene brengt zelf geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. (...). Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar zijn thuisland of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten haar zouden repatriëren naar haar thuisland of het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft, vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.”*

2.10. Bovenvermelde passage vindt steun in het administratief dossier en meer bepaald in het Dublin-interview van 14 augustus 2012. Hieruit blijkt dat verwerende partij wel degelijk onderzocht heeft of verzoekster niet bloot komt te staan aan refoulement. Met haar bloot betoog, *“Ook deze impliciete blootstelling aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen door de repatriëring van verzoekende partij die vanuit Italië dreigt bij gebrek aan middelen om de asielaanvraag behoorlijk te behandelen en door het opgelegde inreisverbod maakt een schending van voormelde*

artikelen uit” kan verzoekster de in punt 2.9. bedoelde passage niet onderuit halen. Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat de Italiaanse autoriteiten verzoekster en haar kind, situatie die door de Italiaanse autoriteiten beschouwd wordt als een kwetsbare groep, zonder hun asielaanvraag te behandelen, zouden repatriëren naar Nigeria. Stuk nr. 3 dat gevoegd wordt bij het verzoekschrift is niet meer dan een door verzoekster zelf opgemaakte verklaring die bovendien niet kan aantonen dat verzoekster *“In Nigeria zal (...) herkend en mishandeld worden door de handlayers van de vrouw die haar met het oog op prostitutie naar Europa bracht (zie stuk nr. 3).”*

2.11. Verzoekende partij toont niet aan dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen in Italië. Integendeel blijkt uit de in de bestreden beslissing aangehaalde rapporten dat verzoekster met een minderjarig kind in Italië wordt beschouwd als behorend tot een kwetsbare groep, vaststelling die verzoekster niet betwist. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68), quod non in casu. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine), quod non in casu.

Het enig middel is ongegrond.

2.12. Verzoekende partij werpt ter terechtzitting op dat uit het administratief dossier blijkt dat een eerdere beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd ingetrokken en dat verwerende partij amper enkele dagen hierna een nieuwe beslissing treft zonder de stukken af te wachten van verzoekster. Zij veroordeelt deze gang van zaken. Uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 20 november 2012 werd ingetrokken op 7 december 2012 om te *“hermotiveren (...) omwille van kwetsbare groep (moeder en jong kind) + tsskomst adv”* en dat op 21 december 2012 een nieuwe beslissing werd getroffen die met onderhavig beroep wordt aangevochten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 30 augustus 2012 een faxbericht gestuurd heeft naar de verwerende partij en uit de bestreden beslissing blijkt dat hiermee rekening gehouden werd. Verzoekster toont niet aan dat ze door de verwerende partij na de hierboven vermelde beslissing van 7 december 2012 werd uitgenodigd om nog bijkomende stukken neer te leggen en ze toont evenmin aan welke andere stukken ze zou neergelegd hebben die aanleiding zouden hebben gegeven tot een andersluidende beoordeling, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA